

DVA

„Král?“ zopakoval Karlos. „*Král?* Anglie?“

„Pšt,“ zasyčel na něj Ú. „Nemluv tak nahlas, Karlosi. Chci říct, Eduarde. Tak se jmenuješ doopravdy – Eduard Pátý. Myslím, že oficiálně tvůj titul v té době zní Král Anglie a Francie. Což není úplně přesné, ale –“

„Já jsem král!“ žasnul Karlos.

Byla příliš tma, aby Jonáš viděl, jak se Karlos tváří, a oči mu stejně nějak vypovídaly službu. Ale už jenom podle hlasu mu bylo jasné, že se Karlos kření od ucha k uchu.

„Takže vždycky, když mi táta říkal, že jsem natvrdej a du-tej a k ničemu a... a – vážně jsem král Anglie? A Francie?“ Karlos se zasmál. „To je úžasný!“

Karlosovo nezkontrolované veselí Jonášovi cosi připomnělo. Jak se někdo taky chvástá tím, že je král... Ne. Tím, že *chce* být král. Simba z pohádky *Lví král*, když zpívá „Já toužím být brzy král“.

Skvělé, pomyslel si Jonáš. Mozek se mi už natolik zmátořil, že si vzpomínám na animáky od Disneye. Konečně jsem chytřej aspoň jako průměrný tříletý prcek.

Ale nedokázal si vybavit příběh *Lvího krále* celý. Něco bylo špatně, když Simba zpíval tu písničku, nějaký zádrhel, kterému to lvíče úplně nerozumělo... Něco ve smyslu jako by nechápalo, že aby se stalo králem, musí napřed zemřít jeho otec.

„Hele, Karlosi...“ začal Jonáš, ale zbytek myšlenky ze sebe nedostal. V tom animáku Simbova otce někdo zabil, že jo? A pokusil se zabít i Simbu?

Co když stát se králem nebyla zase taková výhra?

Než Jonáš stihl svůj mozek a pusou přimět ke spolupráci, aby Karlose nějak varovaly, ve tmě se ozval další hlas.

„Jestli on je král, kdo jsem já?“

Jonáš zamžoural do tmy a jen taktak rozeznal obrys dalšího chlapce, jak sedí u kamenné zdi a opírá se o ni. *Alex*, uvědomil si. Ten druhý kluk, kterého unesli z patnáctého století. Ten druhý kluk, kterého Ú poslal zpět do minulosti.

„Ty jsi jeho mladší bratr. Princ Richard,“ vysvětlil Ú.

Alex vypadal, že si to probírá v hlavě.

„Takže jde o takové to ‚první dědic, druhý pojistka‘, co?“ zeptal se.

„Dalo by se to tak říct,“ souhlasil Ú zdráhavě.

„Co se nám teda stane?“ pokračoval Alex. „Chci říct, stalo – tehdy poprvé?“

„To vám nemůžu prozradit,“ odpověděl Ú. „Pro vás je to ještě v budoucnosti.“

Katka znovu zasténala.